HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

משום אביה. פירש בקונטרס כיון דלימנו חייב במזונותיה מי אמרת דמליאתה לעצמה מיכא מיבה ולא זיין לה ולר"י מיבה ולא זיין לה מו: **הא דזכי ליה רחמנא לאב למימסרה לחופה.** כדכתיב[ב] את בתי נתתי כל נתינות שבה במשמע ותותו היוס לינה עוסה מלאכה היכי מצי כו': **פקעסה.** בטילותה: **לא קטנה לא נרינה קרא.** דקשיא לך לעיל מיעמ ה"מ קטנה דמצי מזבן לה לאו קושיא היא: **כי איצטריך קרא לנערה.** ותע"ג דעיקר קרא בקטנה כתיב מיהו קרא יתירא הוא לכתיב לאמה לאקושי בת לאמה להיקישא לנערה לתיא: **נעוריה.** גבי הפרת נדרים כתיב והכי קאמר בנעוריה בגשות מביה היא. וכי תימא הא בהדיא כתיב[ג] כי הניא מביה אותה אי לאו הא הוה אמינא בקטנה משמע: **ומימנע ולא פריק.** לפיכך תקנו לו פירות כדאמר לקמן[ד] ופירקוה תחת פירות לליליהו בעל וכל פדיונה יהי עליו אם רב אם מעט דאי אמרת לימיהו ויפדוה מהם אם תהיה שבויה זמינן למע ולא והשתא ימיב מדידיה: **כיפת ניקוח.** כיס מלא מעות ים לה בקונטרס ועד הנה לא נהניתי מהם עתה תפדה את עצמה ואם יחסר אני לא אחלוס: **לאב לה פירות לסוף ולוים.** פסק לה התם בגמרא שתניח לבעלה מעלטלין כגון פירות תלושין וכסות ולוים ותתנן לה מן המירוסין: **ומסה.** בתירוסין לא זכה כו': **נימא בפלוגתא כו'.** דמ"ד בעלה יורש נדוניתה מן המירוסין כרבנן דאמרי אם אמת הוא גופה את הכל מנה מחתים ומוספת אלמא כמוהה קיימת כאילו נישאת אם אמה ירית אילו נדוניא שלה היא כמוך שטרי ונכתבה דהכי כתנין לא נדוניא דהעלת ליה מדי אמוה כך וכך ונפי ומוסיף לה מדיליה כך וכך: **משום אביה.** בשעשה ידיה: אלא מנלן[ו] דאמר רב הונא אמר רב מנין שמעשה הבת לאב שנאמר[1] וכי ימכור איש את בתו לאמה מה אמה מעשה ידיה לרבה אף בת מעשה ידיה לאביה ואימא הני מילי קטנה דמצי מזבן לה אבל נערה דלא מצי מזבן לה מעשה ידיה דידה הוו מסתברא דאביה הוו דאי ס"ד מעשה ידיה לאו דאביה אלא הא דזכי ליה רחמנא לאב למימסרה לחופה היכי מצי מסר לה הא קמבטל לה ממעשה ידיה[ז] פריך רב אחאי אימא דיהיב לה שכר פקעתה אי נמי דמסר לה בליליא אי נמי דמסר לה בשבתות וימים טובים אלא קטנה לא צריכא קרא השתא זבוני מזבין לה מעשה ידיה מיבעי [אלא] כי איצטריך קרא לנערה: בהפרת נדריה: מנלן דכתיב[2] בנעוריה בית אביה: ומקבל את גיטה: מנלן דכתיב[3] ויצאה והיתה[ח] איתקוש יציאה להוייה: ואינו אוכל פירות בחייה: ת"ר האב אינו אוכל פירות בחיי בתו רבי יוסי ברבי יהודה אומר האב אוכל פירות בחיי בתו במאי קמיפלגי ת"ק סבר בשלמא בעל תקינו ליה רבנן פירי דא"כ מימנע ולא פריק אלא אב מאי איכא למימר דמימנע ולא פריק בלאו הכי פריק לה ור' יוסי בר' יהודה סבר אב נמי מימנע ולא פריק סבר כיסא נקיטא עילוה תיזיל ותפרוק נפשה: גיסת יתר עליו הבעל שהוא אוכל כו': ת"ר כתב לה פירות כסות וכלים שיבואו עמה מבית אביה לבית בעלה ומתה לא זכה הבעל בדברים הללו. משום ר"נ אמרו זכה הבעל בדברים הללו. (והרב מפרש שאם מתה אחר שנשאת אע"פ שהנכסים בבית אביה זכה בהן הבעל כדמוכח לקמן בהלכתין גבי מסר האב לשלוחי הבעל שאפי' מסרה להם ומתה זכה הבעל לירש נכסי נדוניתה ואפי' הן בבית אביה ולא באו ליד הבעל והכא מיירי כגון שמתה מן האירוסין ועדיין לא נשאת ומ"ה לא זכה בהן הבעל אליבא דת"ק) פי' דאביה כתב ליתן לה מטלטלים בנדוניא ולא הספיק לתתם לה עד שמתה וכבר נשאת אע"פ שהבעל יורש את אשתו וכל נכסי נדוניתה הן שלו כיון שעדיין לא הספיק האב ליתן לבתו ולא באו לידה עד שמתה אין הבעל יורשה דאדעתיה דהכי קיבל אנפשיה שיתנם לבתו ולא לבעלה ור"נ היה אומר זכה כיון שכתב עליו ליתנן ה"ה ככל נכסי נדוניתה והלכתא כת"ק ואילו זקפן עליו במלוה ולא כתב לשם מוהר אלא כתב לו שחייב כך וכך זכה בהן דכאילו נתנן לו דמי:

משום איבה: במעשה ידיה: מנלן[ט] דאמר רב הונא אמר רב מנין שמעשה הבת לאב שנאמר[1] וכי ימכור איש את בתו לאמה מה אמה מעשה ידיה לרבה אף בת מעשה ידיה לאביה ואימא הני מילי קטנה דמצי מזבן לה אבל נערה דלא מצי מזבן לה מעשה ידיה דידה הוו מסתברא דאביה הוו דאי ס"ד מעשה ידיה לאו דאביה אלא הא דזכי ליה רחמנא לאב למימסרה לחופה היכי מצי מסר לה הא קמבטל לה ממעשה ידיה[ז] פריך רב אחאי אימא דיהיב לה שכר פקעתה אי נמי דמסר לה בליליא אי נמי דמסר לה בשבתות וימים טובים אלא קטנה לא צריכא קרא השתא זבוני מזבין לה מעשה ידיה מיבעי [אלא] כי איצטריך קרא לנערה: בהפרת נדריה: מנלן דכתיב[2] בנעוריה בית אביה: ומקבל את גיטה: מנלן דכתיב[3] ויצאה והיתה[ח] איתקוש יציאה להוייה: ואינו אוכל פירות בחייה: ת"ר האב אינו אוכל פירות בחיי בתו רבי יוסי ברבי יהודה אומר האב אוכל פירות בחיי בתו במאי קמיפלגי ת"ק סבר בשלמא בעל תקינו ליה רבנן פירי דא"כ מימנע ולא פריק אלא אב מאי איכא למימר דמימנע ולא פריק בלאו הכי פריק לה ור' יוסי בר' יהודה סבר אב נמי מימנע ולא פריק סבר כיסא נקיטא עילוה תיזיל ותפרוק נפשה: גיסת יתר עליו הבעל שהוא אוכל כו': ת"ר כתב לה פירות כסות וכלים שיבואו עמה מבית אביה לבית בעלה ומתה לא זכה הבעל בדברים הללו. משום ר"נ אמרו זכה הבעל בדברים הללו לימא בפלוגתא דרבי אלעזר בן עזריה ורבנן קמיפלגי דתנן[ז] נתארמלה או נתגרשה בין מן הנשואין בין מן האירוסין גובה את הכל ר"א ב"ע אומר מן הנשואין גובה את הכל ומן האירוסין בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה שלא

תורה אור השלם

1. וְכִי יִמְכֹּר אִישׁ אֶת בִּתּוֹ לְאָמָה לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֲבָדִים:
שמות כא ז
2. אֲלֶה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָב לְבִתּוֹ בְּנַעֲרֵיהָ בֵּית אָבִיהָ:
במדבר ל יז
3. וְיָצְאָה מִבֵּיתוֹ וְהָלְכָה וְהָיְתָה לְאִישׁ אַחֵר:
דברים כד ב

גליון הש"ס

גמ' דמסר לה בשבתות ויו"ט. קשה לי הא מ"מ שייך ניסוח מלמכה דהא יכולה לעשות דכריס המוקדים למחר מלוס ולשומה פירות וכלומה דהא שכר שבת ניכא לדרך לשיקורא לתורייתא ול"ע:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כתב וכו' הא קתני שכתב לה שיבולו:

מוסף רש"י

גובה את הכל. בין בכותב על מנת ד"ל להיינו מנה למלמנה ומתחיס לשמולה בין המוסקת (ב"מ יז:).